

ת"פ 47198/04/19 - מדינת ישראל נגד סער ג'יבלי

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו
ת"פ 47198-04-19 מדינת ישראל נ' סער ג'יבלי

לפני כבוד השופט יוסי טופף
מדינת ישראל
המאשימה:
ע"י ב"כ עו"ד דליה ויסברג ואלעד ברק
מפרקליטות מחוז תל אביב (פלילי)

נגד
סער ג'יבלי
הנאשם:
ע"י ב"כ עו"ד צדוק חוגי

גזר דין

האישום וההרשעה

1. ביום 6.1.2020 הורשע הנאשם על יסוד הודאתו בכתב אישום, שתוקן לקולה במסגרת הסדר דיוני, בעבירה של הצתה (ביצוע בצוותא) לפי סעיף 448(א) רישא לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**").

2. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, ביום 15.4.2019 או בסמוך לו, גמלה בליבו של הנאשם ההחלטה להצית רכב מסוג הונדה שמספרו 50-898-31 (להלן: "**הרכב**") יחד עם א.א, קטין יליד 2004 (להלן: "**הקטין**").

ביום 15.4.2019 בסמוך לשעה 3:55 לפנות בוקר, הגיעו הנאשם והקטין אל תחנת דלק "פז" ברחוב קיבוץ גלויות 100 בתל אביב, ומילאו בקבוק ריק בחומר דליק מסוג בנזין (להלן: "**הדלק**").

סמוך לאחר מכן, הגיעו הנאשם והקטין אל רחוב המבקיעים 4 בתל אביב, שם חנה הרכב סמוך לבית מגורים. הקטין שפך את הדלק על הרכב, אשר חנה בסמוך לרכב אחר, כך שנוצר שובל של חומר דליק אותו הצית הקטין. כתוצאה מכך, ניצת הרכב ונשרף כליל.

לאור זאת, במעשים שתוארו בכתב האישום, שילח הנאשם אש במזיד בצוותא בדבר לא לו.

3. למען הצגת התמונה במלואה, יצוין כי הקטין הועמד לדין בנפרד במסגרת ת"פ 47081-04-19, וביום 30.11.2020 נגזרו עליו 9 חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות (בניכוי 9 ימי מעצרו), מאסרים מותנים ופיצוי לנפגע העבירה בסך 3,500 ₪.

טיעוני המאשימה לעונש

4. ב"כ המאשימה, עו"ד דליה ויסברג, עתרה למתחם ענישה **שבין 18 לבין 40 חודשי מאסר** בגין עבירת ההצתה שביצע הנאשם בצוותא עם קטין (הוצגה פסיקה רלוונטית). אולם, בעניינו של הנאשם, ומבלי שהמאשימה הקלה ראש בחומרת המעשים, נטען מטעמה כי קיימת הצדקה לסטות לקולה ממתחם הענישה הנטען משיקולי שיקום. בנוסף לכך, המאשימה הביאה בחשבון את רקעו המורכב של הנאשם, הודאתו במשטרה לצד לקיחת האחריות, שיתוף הפעולה המלא עם שירות המבחן, הקפדתו על תנאי השחרור, עברו הפלילי הנקי, העובדה שלא נפתחו נגדו תיקים חדשים וכי ביצע את העבירה על סף גיל הקטינות, ועל-כן עתרה להשתת עונש של **9 חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות**, מאסר מותנה ופיצוי כספי למתלונן.

נטען כי הערכים החברתיים המוגנים בהם פגע הנאשם במעשיו הם הזכות לביטחון, שכוללת את הזכות לשלמות הגוף והרכוש, הזכות לשלום הציבור וביטחונו והזכות לקניין. נטען כי לעבירה זו פוטנציאל נזק רב, שכן אין לדעת הכיצד תסתיים ההצתה ולאיזה נזק היא תגרום. נטען כי אף אם הנזק בפועל אינו מהחמורים, המתלונן סבל מנזק כלכלי קשה שכן רכבו נשרף כליל.

המאשימה ציינה את התסקיר החיובי שהתקבל ביחס לנאשם, המלמד על אפיק שיקומי, ירידה במסוכנות ופרוגנוזה חיובית בכל הקשור לאי ביצוע עבירות אלימות בעתיד. צוין כי הנאשם לקח אחריות מלאה על מעשיו, הודה בשלב החקירה במשטרה, הביע חרטה ופירט בפני שירות המבחן את פרטי האירוע באופן מלא. תסקיר שירות המבחן תיאר את מכלול חייו של הנאשם וכי הנאשם נמצא עמו בקשר רציף מאז הליך המעצר, השתלב בקבוצות טיפול ונעזר בעובדים הסוציאליים. ב"כ המאשימה הפנתה להמלצה העונשית של שירות המבחן, לענישה קונקרטית בדרך של עבודות שירות, כדי שזו תציב עבורו גבול ברור ותסייע לו להפנים את חומרת מעשיו; אך מצד שני לא תקטע את דרכו הטיפולית של הנאשם. ב"כ המאשימה ציינה את דרכו השיקומית מוצלחת של הנאשם, והירתמותו לטיפול, על אף הקושי הטמון בכך.

ראיות וטיעוני ההגנה לעונש

5. מטעם ההגנה העידה גב' מירב הררי (להלן: "הררי"), שחנכה את הנאשם במסגרת התנדבותה בעמותת גשר לנוער (להלן: "העמותה"), המסייעת לנערים בסיכון, בין היתר בלימודיהם. הררי מסרה שאין לה הכשרה טיפולית, והיא חדלה מלהתנדב בעמותה, לאחר שהנאשם פסק מלהגיע.

הררי מסרה כי הכירה את הנאשם לפני כ-6 שנים, כשהיה בן 16, והיא מונתה לחנוך אותו במסגרת התנדבותה בעמותה. הנאשם השתתף בפעילות העמותה כ-3-4 פעמים בשבוע, בין היתר לצורך קבלת שיעורי עזר, ואילו הפגישות ביניהם התקיימו אחת לשבוע למשך כשעה וחצי. הררי מסרה כי לאחר כשנה וחצי הנאשם עזב את בית הספר וכפועל יוצא מכך גם את העמותה, היות וזו פעלה במסגרת בית הספר. הררי ספרה כי הקשר ביניהם נשמר והם המשיכו להיפגש, שלא במסגרת העמותה, באופן כמעט רציף, אחת לשבוע במשך כ-6 שנים, ולמעשה עד היום. הנאשם אף הצטרף לעתים לארוחות ולאירועים עם משפחתה של הררי. הררי סיפרה כי לפני כשנה וחצי נותק הקשר בינה לבין הנאשם למשך כחודשיים-שלושה, ולאחר שיצרה קשר עם אחיו של הנאשם, עודכנה בדבר מעצרו בעקבות אירוע כתב האישום בתיק זה.

לדברי הררי, בתחילת החונכות, הנאשם קיים עמה את המפגשים בלית ברירה כחלק מפעילות העמותה. הנאשם היה אז בן 16, ותואר על ידה כמופנם, סגור, עצבני וכעוס. הנאשם עסק בספורט והעדיף אימונים על פני התמדה בלימודים. אולם, במרוצת השנים, המפגשים ביניהם נמשכו מרצונו של הנאשם, הוא לקח אחריות על המפגשים, ועד היום הוא יוצר קשר, יוזם וקובע את המפגשים. הררי תיארה שינוי בהתנהגותו של הנאשם, בפרט בשנה האחרונה, כשהפך מנער בעייתי לאדם מיושב, שמתמיד בעבודתו ומעוניין בדרך אחרת מזו שהלך בה, וכמי שמביע הבנה בצורך להתנתק מהגורמים השליליים עמם היה מעורב.

הררי מסרה כי בשנה האחרונה הנאשם התנתק מאותם גורמים שליליים עמם התרועע, עבר להתגורר אצל אחיו במודיעין ולאחר מכן ביחידת דיור ששכר ליד אחותו ברחובות, הקפיד על ההגבלות שהוטלו עליו בהליך המעצר, והיא עצמה שימשה כאחת המפקחות עליו. הררי העריכה כי הנאשם נמצא כיום במקום טוב יותר, רגוע, מקיים מערכת זוגית, עובד כשליח במשך שעות ארוכות, מתמיד בעבודתו, שומר על עצמו ונזהר. עוד ציינה כי הנאשם השתתף בסדנא לניהול כעסים במסגרת שירות המבחן אשר תרמה לו. הררי הביעה דעתה כי הנאשם הבין והפנים את שעשה, שיקם את אורחות חייו, קיבל את עונשו וביקשה לתן לנאשם הזדמנות.

6. ב"כ הנאשם, עו"ד צדוק חוגי, טען כי יש מקום לחרוג ממתחם העונש ההולם משיקולי שיקום ולגזור ענישה מותנית או תקופת מאסר קצרה שתרוצה בעבודות שירות. ב"כ הנאשם ביקש להתחשב במצבו הכלכלי ויציבותו התעסוקתית של הנאשם ולהימנע מהטלת עבודות שירות.

נטען כי המתלונן התנכל לנאשם, ולכן החליט הנאשם עם הקטין לנקום בו. נטען כי חלקו של הנאשם במעשים המתוארים בכתב האישום קטן מזה של הקטין, אשר האחרון הוא זה ששפך את הבנזין על הרכב והצית את האש.

נמסר כי בשל מעשיו של הנאשם, הוא נעצר לראשונה בחייו, למשך 6 ימים, וחווה זאת כאירוע טראומטי והתמודד

עם התנכלויות מצד אחרים. לאחר מכן, שוחרר בתנאים מגבילים, שכללו תחילה מעצר בית מלא למשך חודשיים, ולאחר מכן הוקלו התנאים באופן שהותרה יציאתו לעבודה, ובהמשך צומצם מעצר הבית לשעות הלילה בלבד.

נטען כי הנאשם ביצע את המעשים בתקופה שבה קיים קשרים לא טובים בחברה שולית, אליה השתייך, בשל חסכים רגשיים וקשיים עמם התמודד. נמסר כי אמו של הנאשם נפטרה ממחלה קשה כשהיה בן שנתיים ואביו נפטר כשהנאשם היה בן 8, גם כן ממחלה קשה. אחיו הגדול של הנאשם לא הצליח לספק לנאשם את החסכים שנוצרו בעקבות פטירת הוריהם, חסך שלא טופל והלך והעמיק עד שמצא חברה שולית שסיפקה לו חום, אהבה ותחושת שייכות. נטען כי הנאשם לא השכיל להבין בנערותו שהוא מחליק במדרון, אך בית הספר זיהה זאת ולכן שילב אותו בתוכנית חונכות, אשר סייעה לו במידה מוגבלת. נמסר כי הנאשם התגייס לצבא, אך לאחר כשנה נמצא כלא מתאים. נטען כי כל עוד הנאשם היה קשור לחברה שולית הוא המשיך בדרך לא טובה, והחברה סביבו לא הגיבה למעשיו באופן נורמטיבי. הנאשם הבין שהלך בדרך זו, ניתק את קשרי העבר וכיום עובד בהתמדה ובמסירות במשך שעות ארוכות. ב"כ הנאשם טען כי הנאשם נתרם ממפגשיו עם גב' הררי, כפי שגם עולה מתסקיר שירות המבחן.

נמסר כי לנאשם משפחה נורמטיבית, לרבות אח תאום המשרת כלוחם בצבא. אחת מאחיותיו של הנאשם החלה לתמוך בו ומימנו עבורו את הייצוג המשפטי.

נטען כי כיום הנאשם מבין את הפסול ואת הנזק במעשיו, וכי האש עלולה הייתה להתפשט ולגרור לנזק משמעותי נוסף מלבד שריפת הרכב.

נטען כי הנאשם שיתף פעולה באופן מלא עם שירות המבחן, הגיע לכל המפגשים הטיפוליים, לקח אחריות מלאה על מעשיו והביע חרטה כנה ואמיתית, כפי שעולה גם מתסקיר שירות המבחן. צוינה הערכת שירות המבחן כי הסיכון שהנאשם יחזור לבצע עבירת אלימות הינו נמוך. נטען כי הנאשם הודה, חסך זמן שיפוטי יקר, הקפיד על תנאי השחרור ומאז ביצוע העבירה לא נפתחו כנגדו תיקים חדשים. הנאשם מפרנס את עצמו, שוכר יחידת דיור בסמוך לאחת מאחיותיו ומשלם את חובותיו והוצאותיו.

נטען כי הנאשם מסר לשירות המבחן שאינו פנוי לטיפול משום שעליו לעבוד על מנת להחזיר את חובותיו. במהלך הטיעון לעונש, הובהר כי על אף קשייו הכלכליים של הנאשם, הנאשם מסכים להיות בקשר עם שירות המבחן על אף דבריו שלא יהיה פנוי לכך.

ב"כ הנאשם עתר לענישה צופה פני העתיד, עם אפיק טיפולי וקשר עם שירות המבחן, וביקש להימנע מהטלת עבודות שירות, ולחלופין להשית על הנאשם ריצוי עבודות שירות לתקופה מינימלית, או לפי עתירת שירות המבחן. צוין כי שירות המבחן המליץ על עבודות שירות לתקופה של 6 חודשים, תוך הבאה בחשבון את תקופת מעצרו של הנאשם, והמגבלות שהוטלו עליו.

7. הנאשם הביע במילותיו צער וחרטה על מעשיו, ומסר כי מאז מעצרו עשה חשבון נפש וניתק את קשריו עם הגורמים השוליים עמם נהג להסתובב. הנאשם לקח אחריות על מעשיו, וסיפר כי כיום הוא עובד, שוכר דירה ומתנהל באופן עצמאי.

הנאשם מסר כי ביצע את העבירה בשל כעס רגעי, על רקע התנכלות מצד המתלונן במשך תקופה.

הנאשם הבהיר כי לא מסר לשירות המבחן שאינו מעוניין בליווי מצדם, אלא שהוא מעוניין בעזרתם אך יודע שלא יהיה מסוגל לכך בשל היקף שעות עבודתו. הנאשם הביע רצון להמשיך בטיפול במסגרת שירות המבחן, מאשר לבצע עבודות שירות. אולם, הנאשם מסר כי ככל שייגזר עליו עונש מאסר הוא יסכים לבצעו בדרך של עבודות שירות.

דיון ומסקנות

קביעת מתחם העונש ההולם

8. בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין, נדרש יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם לבין סוג ומידת העונש המוטל עליו. תחילה, אקבע את מתחם הענישה למעשה העבירות שביצע הנאשם, על בסיס שיקולים נורמטיביים ואובייקטיביים, בהתחשב בערכים החברתיים שנפגעו, מידת הפגיעה בהם, במדיניות הענישה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירות. לאחר מכן, אקבע את העונש המתאים לנאשם, בהתחשב בנסיבותיו, בצורך בהרתעתו ואחרים כמותו, ובכלל זה אבחן האם ראוי כי ענישת הנאשם תחרוג ממתחם הענישה (ע"פ 2918/13 **דבס נ' מדינת ישראל** (18.7.2013); ע"פ 1903/13 **עיאשה נ' מדינת ישראל** (14.7.2013); ע"פ 1323/13 **חסן נ' מדינת ישראל** (5.6.2013)).

9. מתחם העונש ההולם יקבע בהתאם לעקרון ההלימה כפי שהוגדר בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין. על מנת ליישמו אביא בחשבון את הערכים החברתיים שנפגעו ומידת הפגיעה בהם; נסיבות הקשורות בביצוע העבירה, מידת אשמו של הנאשם ובמדיניות הענישה הנהוגה (ע"פ 8641/12 **סעד נ' מדינת ישראל** (5.8.2013)).

10. **הערכים החברתיים שנפגעו** בביצוע עבירת הצתה, בידי מי המשלח אש במזיד בדבר לא לו, שלצידה נקבע עונש מרבי של 15 שנות מאסר, הם הגנה על שלום ובטחון הציבור והגנה על זכות הקניין. בתי המשפט, ובראשם בית המשפט העליון, עמדו לא אחת על חומרת מעשה ההצתה והסכנה הגלומה בו. כך למשל:

ע"פ 1727/14 **אבנר מימון נ' מדינת ישראל** (6.1.2015), שם נקבע:

"בתי המשפט חזרו והדגישו את חומרתה היתרה של עבירת ההצתה, גם כשהיא מתייחסת לרכוש"

בלבד, בין היתר בשל הפוטנציאל לגרימת נזק לגוף, בבחינת אוי לגפרור שהצית להבה, שסופה ואחריתה מי ישורנה..."

בע"פ 1414/15 מדינת ישראל נ' אלון אבוש פדר (15.4.2015), נקבע כי:

"עבירת ההצתה היא מהחמורות שבספר החוקים וזאת לאור הפוטנציאל ההרסני הטמון בה נוכח הסכנה הגלומה במעשה לגופו ולרכושו של אדם. בית משפט זה עמד, לא אחת, על חומרתה היתרה של העבירה שראשיתה ידוע אך כיצד תתפשט ומה יהיה היקפה, אין איש יודע, שכן מנהגה של האש להתפשט ללא שליטה, תוך שהיא זורה הרס רב בדרכה... גישתו העקבית של בית משפט זה באשר לרמת הענישה בעבירות ההצתה היא כי, ככלל, יש להתייחס בחומרה לעבירה זו ולהשית עונשי מאסר לריצוי בפועל על מבצעי העבירה באופן שיבטא את שיקולי הגמול והרתעת הרבים יחדיו".

בע"פ 2939/19 חי יוסף חלפון נ' מדינת ישראל (2.2.2020), נקבע:

"בהצתה טמון נזק הרסני. אש המתפשטת באופן בלתי מבוקר זורה הרס, ומסכנת את האדם ואת החי, את הגוף ואת הרכוש. לא בכדי עמד בית משפט זה על חומרת עבירת ההצתה, ודומה כי אין צורך להכביר בכך מילים. עם זאת, טווח הענישה בגין הצתה אינו אחיד, ובקביעתו יש ליתן את הדעת, בין היתר, לתוצאות ההצתה, לפוטנציאל הסיכון הגלום בה, לתכנון מוקדם ולעברו של המצית".

דברים דומים נקבעו בשורה ארוכה של פסקי דין; בין היתר: ע"פ 8347/19 נתי מיהרט נ' מדינת ישראל (17.03.2020); ע"פ 6466/18 ואיל ראגאבי נ' מדינת ישראל (01.05.2019); ע"פ 3256/19 אליהו אברזל נ' מדינת ישראל (02.06.2019); ע"פ 2249/18 מדינת ישראל נ' פלוני (11.11.2018); ע"פ 2599/07 קריין נ' מדינת ישראל (30.4.2007); ע"פ 8659/13 אלמליח נ' מדינת ישראל (15.5.2014). גם במקרים שבהם מדובר היה בנזק לא גדול לרכוש, וללא סיכון ממשי לחיי אדם, הוטלו עונשי מאסר משמעותיים (ע"פ 3116/13 קבלאן נ' מדינת ישראל (15.10.2013); ע"פ 2588/15 ארנוב נ' מדינת ישראל (8.6.2015); ע"פ 7205/15 אנדריי ויינבלט נ' מדינת ישראל (14.07.2016)).

11. בבחינת מידת הפגיעה בערכים המוגנים יש להבחין בין מדרגי ביניים של חומרה בעבירת ההצתה, תוך הבחנה בין "הצתה של נכס בנסיבות שאין לחשוש כי ההצתה תתפשט לרכוש אחר; הצתה של נכס שעלולה להתפשט ולפגוע ברכוש אחר; הצתה של נכס שיש בה פוטנציאל לפגיעה בגוף ובנפש; הצתה של נכס בנוכחותו הקרובה והמידית של אדם, מה שמגביר את פוטנציאל הפגיעה בגוף ובנפש; הצתה שגרמה בפועל לפגיעה בגוף ובנפש על אף שהמצית לא התכוון לכך (מחשבה פלילית של פיזיות); והצתה בכוונה לפגוע בגוף ובנפש ... מובן כי בתוך מדרגי ביניים אלה יש להבחין בין נסיבות שונות לחומרה או לקולה, כמו ערך הרכוש

שהוצת או מספר האנשים שעמדו תחת סיכון של פגיעה" (ע"פ 4036/13 מובארכ אמארה נ' מדינת ישראל (5.10.2014)).

בנסיבות המקרה דנן, הפגיעה בערכים המוגנים הינה ברף תיכון. מדובר בהצתה של רכב, בנסיבות שבהן קיים חשש שהאש תתפשט ותפגע ברכוש אחר, בהינתן שכלי רכב נוסף חנה בסמוך לרכב הניצת. הגם שהנזק שנגרם היה לרכוש בלבד, ולא הייתה כוונה לפגוע בגוף או בנפש, היה קיים סיכון כלשהו גם לפגיעה שכזו.

12. בבחינת **נסיבות הקשורות בביצוע העבירה** (סעיף 40ט לחוק העונשין), הבאתי בכלל חשבון את התכנון שקדם לביצוע העבירה, כפי שעלה מכתב האישום המתוקן, לפיו הנאשם והקטין נסעו במיוחד לתחנת הדלק על מנת להצטייד בבנזין, כחומר דליק, לצורך ביצוע ההצתה, ולאחר מכן נסעו אל מקום חנייתו של הרכב שהוצת. עבירת ההצתה בוצעה על ידי הנאשם והקטין בצוותא, והגם שהקטין הוא זה ששפך את הדלק והצית את הרכב, אין להתעלם מחלקו המרכזי של הנאשם בביצוע העבירה, בהינתן שהוא זה שביקש "לסגור חשבון" עם בעל הרכב, לאחר שלתפיסתו התנכל לו מגיל צעיר בשכונה בה גדל. אין בידי לקבל את טענת ב"כ הנאשם לפיה אחריותו של הנאשם בביצוע העבירה פחותה מזו של הקטין. בעקבות ההצתה המתוארת, הרכב נשרף כליל, ובכך נגרם נזק של ממש לבעל הרכב, הגם שלא נמסר מה היה שווי הרכב. יש להביא בחשבון את הנזק הפוטנציאלי שהיה עשוי בקלות להיגרם לכלי רכב אחר, אשר חנה בסמוך לרכב הניצת, והעובדה כי ההצתה בוצעה באזור מגורים, כך שהאש הייתה עשויה לפגוע בבתי תושבי הסביבה ואף בעוברי אורח. לא נשמעה כל טענה או ראיה באשר לפגיעה ביכולתו של הנאשם להבין את אשר עשה או את הפסול שבמעשיו, ודבר לא מנע ממנו להימנע מהמעשה. הנאשם אינו נהנה מקרבה לסייג לאחריות פלילית.

13. **מדיניות הענישה הנהוגה בעבירה שבוצעה מתחשבת בנסיבות ביצוע ההצתה**, ובפרט בשאלת קיומו של חשש להתפשטות האש ופוטנציאל הפגיעה בגוף ובנפש.

בע"פ 3210/03 פארס עמארה נ' מדינת ישראל (18.3.2007), נקבע כך:

"עיון בפסיקה לעניין הענישה בעבירת ההצתה מעלה כי בתי המשפט נדרשים לכך בחומרה רבה, אף כי לא תמיד מצאה ההתייחסות המחמירה את ביטוייה בשורה התחתונה של העונשים שהוטלו. הפרמטרים הרלבנטיים האפשריים לגזירת העונש על עבירה זו כשלעצמה, הם חומרת התוצאה, השאלה האם היו בני אדם במקום והועמדו בסכנה, עברו הפלילי של הנאשם וכיוצא בזה".

בע"פ 9226/11 יגאל גוזלנד נ' מדינת ישראל (פס' 11) (8.10.2013), נאמר:

"העונש המרבי הקבוע בצידה של עבירת ההצתה הוא 15 שנות מאסר. הפסיקה רואה בעבירת ההצתה עבירת קשה וחמורה, אך הענישה הנלווית לה אינה אחידה ונעה על סקאלה רחבה".

הנה כי כן, בחינת מדיניות הענישה מעלה כי לרוב הוטלו עונשי מאסר למשך תקופות שונות, במנעד רחב, כנגזרת מנסיבות ביצוע העבירות, לצד ענישה מותנית. כך למשל:

א. ע"פ 6466/18 ואיל ראגאבי נ' מדינת ישראל (1.5.2019) - המערער הורשע בבית המשפט המחוזי בירושלים על יסוד הודאתו במסגרת הסדר טיעון בעבירות הצתה בצוותא לפי סעיף 448 לחוק העונשין בצירוף סעיף 29 לחוק העונשין וחבלה במזיד ברכב לפי סעיף 413 לחוק העונשין בצירוף סעיף 29 לחוק העונשין. חברו של המערער, החליט להצית את מכוניתה של המתלוננת, דודתה של מי שהיה מסוכסך עמה על רקע רומנטי. לשם כך, ביקש משניים מחבריו, המערער וחבר נוסף, להתלוות אליו ולסייע לו להצית את המכונית באמצעות בקבוקי תבערה. סמוך לשעת חצות, הגיעו השלושה אל ביתה של המתלוננת כשהם מצוידים בשני בקבוקי תבערה שהכין המערער מבעוד מועד. אחד מהם ניפץ את חלונו הימני הקדמי של הרכב, שחנה סמוך לביתה, הדליק בקבוק תבערה והשליכו אל תוך המכונית. המערער הדליק בקבוק תבערה נוסף והשליכו לעבר המכונית, השלישי תיפקד כתצפית. כתוצאה מהמעשים נופץ החלון כאמור ונגרמו נזקים לדלת השמאלית האחורית ולשני המושבים הקדמיים. בית המשפט המחוזי קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 6 חודשי עבודות שירות לבין 20 חודשי מאסר. הובאו בחשבון היעדר עברו הפלילי, הבעת החרטה וההודיה, צוין כי לא יזם את ביצוע העבירה אך תרם תרומה אפקטיבית לביצוע ההצתה. בית המשפט העליון קיבל את הערעור על חומרת העונש בשל עקרון אחידות הענישה תוך שציין כי העונש שנגזר בבית המשפט המחוזי, 7 חודשי מאסר, מאסר מותנה ופיצוי בסך 5,000 ₪, אינו חורג לחומרה ממדיניות הענישה הראויה. בית המשפט העליון נתן דעתו לתהליך הטיפול המשמעותי שעבר אחד מהם, וזאת לעומת העדרו של הליך דומה בעניינו של המערער, אך קבע שאין בכך כדי להצדיק את הפער בעונשים שהוטלו. עונשו של המערער הושווה לזה של חברו של המערער והועמד על 6 חודשי עבודות שירות.

ב. ע"פ 8435/17 דוד נפתלי נ' מדינת ישראל (7.4.2019) - המערער הורשע בבית המשפט המחוזי בת"א על יסוד הודאתו במסגרת הסדר טיעון בעבירת הצתה לפי סעיף 448(א) לחוק העונשין, יחד עם נאשם נוסף שהורשע בעבירת סיוע להצתה. המערער והנאשם הנוסף הגיעו למתחם חניה סמוך למרכז מסחרי שם חנתה המונית שבבעלות המתלונן. המערער שפך על המונית נוזל דליק והצית בה אש, מה שהסב לה נזק כבד. בית המשפט המחוזי קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 8 לבין 22 חודשי מאסר. הובאו בחשבון עברו הפלילי של המערער, אשר מרביתו התיישן, הודאת המערער וקבלת אחריות, נתוניו האישיים ונסיבות חייו הקשות, מצבו הרפואי המורכב והתקופה שבה שהה במעצר בפיקוח אלקטרוני בתנאים מגבילים. נגזרו 10 חודשי מאסר בפועל, הופעל מאסר מותנה במצטבר ומאסרים מותנים. בית המשפט העליון קיבל את הערעור על קולת העונש וקבע כי המאסר המותנה יופעל בחופף, תוך שציין את חומרתה של עבירת ההצתה וכי ככלל ראוי להטיל בגינה עונש מאסר בפועל אף מבלי שנגרם נזק רחב לרכוש או לגוף.

ג. ע"פ 6720/16 מדינת ישראל נ' פלוני (7.3.2017) - המשיב הורשע בבית המשפט המחוזי בחיפה על יסוד הודאתו במסגרת הסדר טיעון בעבירות של הצתה לפי סעיף 448(א) לחוק העונשין, ואיומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין. המשיב החליט להצית את רכבו של המתלונן, על רקע חשדו כי הוא מנהל

קשר רומנטי עם בת זוגו. לצורך כך, נסע אל תחנת דלק שם מילא בקבוק פלסטיק בבנזין, פתח את רכבו של המתלונן, אשר חנה מחוץ לביתו, ושפך את הדלק על כיסא הנהג ובאזור ההגה. בהמשך, נכנס המשיב לבית המתלונן, חבט ברצפה באמצעות מוט ברזל שהביא עמו, קילל ואיים על המתלונן. לאחר שיצא מהבית, הצית המשיב נייר טואלט והשליך אותו אל תוך רכבו של המתלונן. כתוצאה מכך נשרף הרכב כליל ונגרם נזק קל לרכוש נוסף. בית המשפט המחוזי קבע כי מתחם העונש ההולם נע **בין 24 לבין 48 חודשי מאסר**. בית המשפט חרג מהמתחם בשל שיקולי שיקום נוכח העדר עבר פלילי, מצבו הנפשי וההליך הטיפולי שעבר והשית עליו 6 חודשי עבודות שירות. בית המשפט העליון קיבל את ערעור המדינה וקבע כי לצד שיקולי השיקום אין מקום להשית עונש שאינו כולל מאסר בפועל, והשית על המשיב 12 חודשי מאסר בפועל לצד יתר רכיבי הענישה - **מאסר מותנה וצו מבחן לתקופה של 12 חודשים**.

ד. ע"פ 9933/16 **מאהר מיסק נ' מדינת ישראל** (19.1.2017) - המערער הורשע בבית המשפט המחוזי בירושלים על יסוד הודאתו בעבירת הצתה לפי סעיף 448(א) לחוק העונשין. המערער רכש בנזין בתחנת דלק, הלך למקום מגוריו של המתלונן כדי לשרוף את רכבו, אשר חנה בסמוך לביתו. המערער שפך את הבנזין והצית את הרכב. נקבע מתחם עונש הולם שבין **8 לבין 24 חודשי מאסר**. הובאו בחשבון גילו של המערער (35), פגיעת העונש במשפחתו בהיותו אב לשלושה קטינים, הבעת הצער והחרטה, שיתוף הפעולה עם רשויות אכיפת החוק, היעדר עבר פלילי, חלופה הזמן מביצוע העבירות (ארבע שנים). כל המערער נגזרו **10 חודשי מאסר, מאסר מותנה ופיצוי בסך 15,000 ₪**. בית המשפט העליון דחה את הערעור על חומרת העונש.

ה. ע"פ 4052/15 **ניקו חיימוב נ' מדינת ישראל** (10.12.2015) - המערער הורשע בבית המשפט המחוזי מרכז על יסוד הודאתו בעבירת הצתה לפי סעיף 448(א) לחוק העונשין. הנאשם החליט להצית את רכבה של בת זוגו לשעבר של שותפו לדירה. לצורך כך, מילא בקבוק ריק שהיה ברשותו בדלק, שפך את הדלק על רכבה של המתלוננת והציתו. כתוצאה מההתלקחות נשמעו קולות נפץ אשר גרמו לשכנים להזעיק כוחות משטרה למקום ואלו הצליחו להשתלט על האש ולמנוע התפשטותה. הרכב נשרף ונגרם לו נזק רב. בית המשפט המחוזי קבע כי מתחם העונש ההולם נע **בין 12 לבין 36 חודשי מאסר**. בקביעת עונשו של המערער הובאו בחשבון היעדר עברו הפלילי ורצונו להשתקם, הודייתו וחרטתו, נכונותו לפצות את המתלוננת, התרשמות שירות המבחן כי הינו נעדר דפוסים אלימים והיעדר ההמלצה הטיפולית בעניינו ונגזרו **12 חודשי מאסר, מאסר מותנה ופיצוי בסך 10,000 ₪**. הערעור על חומרת העונש נדחה על ידי בית המשפט העליון.

ו. ע"פ 4761/15 **אמיר ג'ורבאן נ' מדינת ישראל** (23.11.2015) - המערער הורשע בבית המשפט המחוזי בחיפה על יסוד הודאתו בעבירות הצתה לפי סעיף 448(א) רישא לחוק העונשין בצירוף סעיף 29 לחוק העונשין, ושיבוש מהלכי משפט לפי סעיף 244 לחוק העונשין. המערער ואדם נוסף החליטו להצית את רכבו של המתלונן. לצורך כך, נסעו השניים לתחנת דלק, ומילאו בקבוק פלסטיק בבנזין. כשהגיעו לביתו של המתלונן, האחר שפך את הבנזין על הרכב והצית אותו. כתוצאה מכך נגרמו לרכב נזקים כבדים. לאחר מכן התקשר המערער למתלונן ואמר לו כי "יחזור אותו ואת משפחתו" אם ימסור

של שמו למשטרה. נקבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 24 לבין 36 חודשי מאסר. הובאו בחשבון הודאתו, נטילת האחריות, גילו הצעיר, עברו הפלילי הנקי, נסיבות חיים קשות, התרשמות שירות המבחן כי קיים סיכון גבוה להישנות התנהגות דומה והימנעותו ממתן המלצה טיפולית. עוד הובא בחשבון העונש שנגזר על האחר שהואשם בנפרד, 20 חודשי מאסר בגין 2 עבירות הצתה וניסיון הצתה נוסף. בית המשפט המחוזי חרג ממתחם העונש ההולם בשל עקרון אחידות הענישה וגזר על המערער 15 חודשי מאסר, מאסר מותנה ופיצוי בסך 10,000 ₪. בית המשפט העליון דחה את הערעור על חומרת העונש, תוך שעמד על השוני בין המערער לאחר, בין היתר העובדה שהמערער היה בעל העניין בהצתת רכבו של המתלונן, והוא זה שיזם וחתר לביצוע ההצתה. הודגש כי עקרון אחידות הענישה אינו מחייב את בית המשפט לגזור עונשים לפי שוויון אריתמטי, מקום שנסיבות ושיקולים נוספים מטים את הכף לעבר הבחנה בין עונשם של מקרים דומים זה לזה.

ז. ע"פ 1727/14 אבנר מימון נ' מדינת ישראל (6.1.2015) - המערער הורשע בבית המשפט המחוזי בירושלים לאחר שמיעת ראיות בעבירות של הצתה לפי סעיף 448(א) רישא לחוק העונשין בצירוף סעיף 29(א) לחוק העונשין, הפרת הוראה חוקית לפי סעיף 287(ב) לחוק העונשין ובאיומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין. לפי האישום הראשון, אדם אחר שרף רכב שהיה בשימוש שכניו של המערער, לבקשת המערער ודיווח לו על כך לאחר המעשה. לפי האישום השני, זרק המערער אבן לעבר חלון דירתם של אותם שכנים ואיים עליהם, תוך הפרת צו למניעת הטרדה מאיימת. נקבע מתחם עונש הולם שבין 30 לבין 60 חודשי מאסר. בית המשפט העליון אישר את מתחם הענישה וקבע כי קיימת אפשרות ממשית שמעשיו של המערער הושפעו ממחלת הנפש שבה לוקה ולכן הופחת עונשו ל-30 חודשי מאסר (חלף 36 חודשים שנגזרו על ידי בית המשפט המחוזי), מאסר מותנה, פיצוי בסך 10,000 ₪ וקנס בסך 1,000 ₪.

ח. ע"פ 907/14 דניאל רחמים נ' מדינת ישראל (18.11.2014) - המערער הורשע על יסוד הודאתו בעבירות של הצתה לפי סעיף 448(א) רישא לחוק העונשין וקשירת קשר לביצוע פשע לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין. לאחר שהמערער החנה את רכבו על המדרכה מול ביתה של המתלוננת, זו ביקשה ממנו להזיזו והוא ענה לה בגסות. בערב למחרת, נפגש עם חברו, קטין, והשניים החליטו להצית את רכבה של המתלוננת. הקטין שפך דלק על גג הרכב והמערער הציתו, וכך גרמו לרכב נזקים כבדים. נקבע מתחם עונש הולם שבין 24 לבין 48 חודשי מאסר. הובאו בחשבון העובדה שמדובר במאסר ראשון, הפגיעה בפרנסת משפחתו, הבעת חרטה וקבלת אחריות חלקית, עברו הפלילי אשר כלל הרשעה אחת בגין 5 תיקים שונים שעניינם עבירות רכוש שונות והיעדר המלצה טיפולית מטעם שירות המבחן. על המערער נגזרו 30 חודשי מאסר, הופעל מאסר מותנה חלקו במצטבר כך שבסך הכל נגזרו 36 חודשי מאסר, מאסרים מותנים ופיצוי בסך 5,000 ₪. הערעור על חומרת העונש נדחה תוך שנקבע כי מתחם הענישה אינו חריג ואינו מצדיק את התערבות ערכאת הערעור. עוד נקבע כי על אף שעל הקטין נגזר עונש מקל בהרבה, 6 חודשי עבודות שירות, שני המקרים שונים זה מזה, בין היתר משום שהקטין נעדר עבר פלילי ומשום שאחריותו של המערער גדולה יותר שכן כעסו על המתלוננת בגין הערתה בעניין החניה הוא שהביא בסופו של יום להצתת הרכב.

ט. ע"פ 5758/13 **בילאל נסאסרה נ' מדינת ישראל** (12.2.2014) - המערער הורשע לאחר שמיעת ראיות בעבירות של קשירת קשר לפשע, הצתה וחבלה במזיד לרכב. המערער ואחיו קשרו קשר להצית את מכוניתו של המתלונן, כשברקע סכסוך בין האח לבין המתלונן. השניים, מצוידים בבקבוק פלסטיק המכיל בנזין, הגיעו לבית המתלונן, שם חנו שני רכבים. האח שבר את השמשה האחורית של מכונית אחת ושפך בנזין על המכונית. המערער שילח אש במכוניות ואלו הוצתו ונשרפו כליל. נקבע מתחם עונש הולם **שבין 18 לבין 40 חודשי מאסר**. בית המשפט נתן דעתו לגילו הצעיר של המערער, היעדר עבר פלילי, העובדה שנישא לאחרונה והפך לאב, תקופות מעצרו והתנאים המגבילים, רקע משפחתי מורכב ויכולת תפקודית מוגבלת. נגזרו **24 חודשי מאסר ומאסר מותנה**. בית המשפט העליון דחה את הערעור.

י. ע"פ 1846/13 **ג'מאל עמאש נ' מדינת ישראל** (1.12.2013) - אוחדו הערעורים בעניינם של שני נאשמים קרובי משפחה בני 18-19, אשר הורשעו, לאחר שמיעת ראיות, בעבירת הצתה. הנאשמים הציתו בצוותא את רכבו של המתלונן על רקע סכסוך בינו לבין אחד הנאשמים. על הנאשם האחד הוטל עונש של 38 חודשי מאסר והופעל מאסר על תנאי בן 6 חודשים במצטבר. על הנאשם השני הוטל עונש של 27 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט העליון אישר מתחם עונש הנע בין שנתיים לארבע שנות מאסר בפועל ודחה את הערעורים.

יא. ת"פ (מח' ת"א) 49619-04-18 **מדינת ישראל נ' יעקב אליהו** (03.01.2021) - הנאשם הורשע על יסוד הודאתו במסגרת הסדר טיעון בעבירת הצתה לפי סעיף 448(א) לחוק העונשין. בעקבות ויכוח שפרץ בין הנאשם לבנו של המתלונן, הגיע הנאשם לתחנת המוניות בה חנתה מוניתו של המתלונן כשהוא מצויד בשני בקבוקי מדליק פחמים ומטלית בוערת. הנאשם השליך את החומרים הדליקים מתחת למונית וכתוצאה מכך נשרפה המונית כליל. נקבע כי מתחם עונש הולם **שבין 12 לבין 28 חודשי מאסר**. הנאשם עבר הליך שיקום משמעותי, ארוך ומורכב, ובין היתר השתלב בהוסטל טיפולי, מצוי בטיפול פסיכיאטרי ומאוזן תרופתית. בשל האמור, ובהסכמת הצדדים, חרג בית המשפט ממתחם הענישה וגזר מאסר מותנה, צו מבחן ופיצוי בסך 3,000 ₪.

יב. ת"פ (מח' י-ם) 46248-02-19 **מדינת ישראל נ' ליאור לוי** (15.11.2020); ת"פ (מח' י-ם) 46248-02-19 **מדינת ישראל נ' יעקב מור** (30.1.2020) - הנאשמים הורשעו, על יסוד הודאתם, בעבירת הצתה לפי סעיף 448(א) רישא בצירוף סעיף 29(א) לחוק העונשין. הנאשם החליט להצית את רכבו של המתלונן, על רקע סכסוך ביניהם, והציע לשותפו העסקי ולגיסו להצטרף אליו והם נענו. השלושה הצטיידו בשלושה בנזין ונסעו והגיעו לרכבו של המתלונן בשעת לילה מאוחרת. הנאשם וגיסו שפכו בנזין על כלי הרכב של המתלונן אשר חנו בחניית ביתו והציתו אותם. כתוצאה מכך נגרם נזק לרכבים. נקבע כי מתחם העונש ההולם בעניינו של הנאשם נע **בין 12 לבין 24 חודשי מאסר**. בעניינו של הגיס נקבע כי מתחם עונש הולם **שבין 12 לבין 32 חודשי מאסר**. הנאשם עבר הליך טיפולי ממושך, הודה במיוחס לו, אב לארבעה ילדים ומפרנס יחיד המצוי בקשיים כלכליים, ללא עבר פלילי. נגזרו **9 חודשי עבודות שירות ומאסרים מותנים**. בעניינו של הגיס, הובאו בחשבון הרשעות קודמות, השתתפותו בקבוצה טיפולית וכי "נגרר" לאירוע. על הגיס נגזרו **12 חודשי מאסר ומאסר**

מותנה. בעניינו של הגיס תלוי ועומד ערעור (ע"פ 1997/20) שטרם הוכרע.

יג. ת"פ (מח' חי') 37469-03-20 **מדינת ישראל נ' עומר עבדאללה** (22.12.2020) - הנאשם הורשע על יסוד הודאתו בעבירת הצתה לפי סעיף 448(א) רישא לחוק העונשין ובעבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין. הנאשם איים על אביו כי ישרוף את רכבו ואת הבית שבו התגוררו. יומיים לאחר מכן, בשעת בוקר, נטל הנאשם חומר בעירה יצא אל חצר הבית שם חנה הרכב, נכנס לתוכו ודרדר אותו לאחור תוך שהוא מרחיק אותו מרכבים אחרים שחנו במקום. לאחר מכן, הצית את הרכב עד שנשרף כליל. נקבע מתחם עונש הולם שבין **16 לבין 40 חודשי מאסר**. הובאו בחשבון הודאת הנאשם, נסיבות חיים קשות, גילו הצעיר, עברו הפלילי הכולל 8 הרשעות קודמות, לרבות בעבירות איומים, אלימות וסמים. נגזרו **27 חודשי מאסר**, הופעל מאסר מותנה במצטבר, **מאסרים מותנים** ומימוש התחייבות בסך 5,000 ₪.

יד. ת"פ (מח' מרכז) 30623-09-18 **מדינת ישראל נ' פלוני** (21.07.2020) - הנאשם הורשע על יסוד הודאתו במסגרת הסדר טיעון בעבירת הצתה לפי סעיף 448 רישא לחוק העונשין. על רקע סכסוך בין הנאשם לרעייתו, הוא ואחיו הגיעו לתחנת דלק, שם מילא הנאשם שני בקבוקים בדלק ובשעת לילה נסע למקום בו חנה רכבה של המתלוננת, בקרבת מתחם מגורים וכלי רכב נוספים. שם, שפך את הדלק על קדמת הרכב ועל סמרטוט והשליך אותו בסמוך לרכב. כתוצאה מכך, אש אחזה בחלקו הקדמי של הרכב והוא ניזוק. נקבע מתחם עונש הולם שבין **14 לבין 40 חודשי מאסר**. הנאשם ללא עבר פלילי, השתלב בטיפול, אך לא ניתן לראותו כמי שהשתקם, התקשה בנטילת אחריות, פיצה את המתלוננת בגין הנזק. נגזרו **14 חודשי מאסר בפועל ומאסר מותנה**. הוגש ערעור לבית המשפט העליון אשר טרם הוכרע (ע"פ 6177/20).

טו. ת"פ (מח' מרכז) 54916-05-18 **מדינת ישראל נ' יחיא קרינאוי** (22.1.2020) - הנאשמים הורשעו על יסוד הודאתם במסגרת הסדר טיעון. נאשם 1 הורשע בעבירת הצתה לפי סעיף 448 רישא לחוק העונשין ונאשם 2 הורשע בעבירת סיוע להצתה לפי סעיף 448 רישא ביחד עם סעיף 31 לחוק העונשין. נאשם 1 החליט להצית את רכבו של המתלונן, לצורך כך הצטייד בחומר דליק ובמצת. נאשם 1 שפך על הרכב את החומר הדליק, שילח בו אש ונמלט לרכב שבו נהג נאשם 2. כתוצאה מהצתה נשרף הרכב כליל ונפגעו מכוניות השכנים והסככה שתחתיה חנה הרכב. בעניינו של נאשם 1 נקבע כי מתחם עונש הולם שבין **14 לבין 42 חודשי מאסר**. נלקחו בחשבון נסיבותיו האישום של נאשם 1, לרבות היותו נשוי ואב ל-2 פעוטות, אשר מגיל צעיר נחשף לסביבה שולית וכן עברו הפלילי כולל 5 הרשעות ו-2 הליכים פליליים בבית המשפט לנוער שהסתיימו ללא הרשעה בעבירות שונות ובכללן עבירות סמים, הצתה, רכוש ונשק, בגין ריצה עונשי מאסר בפועל. עוד הובאו בחשבון הודאתו ונטילת האחריות, והתרשמותו החיובית של שירות המבחן והסכם הסולחה בין הנאשם ולמתלונן. נגזרו על נאשם 1 - **27 חודשי מאסר, מאסרים מותנים ופיצוי בסך 4,000 ₪**.

טז. ת"פ (מח' חי') 57249-02-17 **מדינת ישראל נ' מוחמד סעדי** (18.7.2017) - הנאשם הורשע על יסוד

הודאתו בעבירת הצתה לפי סעיף 448(א) לחוק העונשין. לאחר שגמלה בליבו ההחלטה להצית את רכבה של המתלוננת, בשעת לילה מאוחרת ניגש לתחנת דלק, מילא דלק בבקבוק, נסע למקום שבו חנה רכבה של המתלוננת, שפך עליו דלק והציתו. כתוצאה מכך, נשרף חלקו האחורי של הרכב. נקבע מתחם עונש הולם **שבין 10 לבין 36 חודשי מאסר**. נלקחו בחשבון היעדר עברו הפלילי של הנאשם, גילו הצעיר (20), הודאתו בהזדמנות הראשונה והתנגדותו להשתלב בהליך טיפולי. נגזרו **10 חודשי מאסר, מאסר מותנה ופיצוי בסך 7,000 ₪**.

יז. ת"פ (מח' מר') 61085-11-14 **מדינת ישראל נ' פליקס אגרונוב** (6.9.2015) - הנאשם הורשע על יסוד הודאתו בעבירת הצתה לפי סעיף 448(א) רישא לחוק העונשין. הנאשם הגיע לחניון ביתה של המתלוננת, בת זוגו לשעבר, כשהוא מצויד במיכל ובו חומר דליק, שפך את החומר הדליק על הרכב ושילח בו אש. שירותי הכיבוי הצליחו לכבות את האש, אך לרכב נגרם נזק רב. לחובת הנאשם עבר פלילי. בית המשפט קבע **מתחם עונש הנע בין 24 ל-54 חודשי מאסר בפועל** והשית על הנאשם **28 חודשי מאסר בפועל** (33 חודשים כולל הפעלת מאסר על תנאי), מאסר על תנאי ופיצוי בסך 10,000 ₪.

יח. ת"פ (מח' חי') 20637-08-19 **מדינת ישראל נ' אחמד שאהין** (22.3.2020) - הנאשם הורשע על יסוד הודאתו בעבירת הצתה לפי סעיף 448(א) רישא לחוק העונשין. בעקבות זימונו של הנאשם לחקירה במשטרה בגין תלונת גרושתו שאיים עליה, החליט הנאשם להצית את רכב אביה של המתלוננת הנמצא בשימושה. בשעת לילה, הגיע הנאשם מלווה באחר, לבית הוריה של המתלוננת, כשהוא מצויד בבקבוק בנזין. הנאשם הדליק את בקבוק הבנזין והשליכו על הרכב שעלה באש. בני המשפחה הבחינו ברכב הבוהק וכיבו את האש. בית המשפט קבע **מתחם עונש שבין 24 ל-48 חודשי מאסר**. הנאשם, ללא עבר פלילי מכביד, נטל אחריות והודה במעשה, נגזר עונש של **24 חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה ופיצוי בסך 15,000 ₪**.

יט. ת"פ (מח' מר') 4534-04-19 **מדינת ישראל נ' אבי שמילה** (10.3.2020) - הנאשם הורשע על יסוד הודאתו בעבירות של הצתה לפי סעיף 448 לחוק העונשין, והפרת הוראה חוקית לפי סעיף 287(א) לחוק העונשין. הנאשם הצטייד בשני בקבוקי בנזין והגיע למקום חניית רכבה של בת זוגו לשעבר, אף שהיה בתנאים מגבילים. הנאשם שפך את תכולת הבקבוקים על הרכב והציתו. כתוצאה ממעשיו אש אחזה ברכב, שנשרף כליל. בית המשפט קבע **מתחם עונש הנע בין 14 ל-40 חודשי מאסר בפועל**. הנאשם בעל עבר פלילי לא מכביד נדון לעונש של **20 חודשי מאסר בפועל, מאסרים מותנים ופיצוי בסך 8,000 ₪**.

14. מכל המקובץ, סבורני כי **מתחם העונש ההולם**, לביצוע עבירת ההצתה, בנסיבות ביצועה במקרה דנא, הינו בטווח של **12 עד 40 חודשי מאסר בפועל**, לצד ענישה מרתיעה צופה פני עתיד וענישה כלכלית.

קביעת העונש המתאים לנאשם

15. לאחר קביעת מתחם העונש ההולם לעבירה בה הורשע הנאשם, יש לקבוע את העונש המתאים לו, בהתאם לסעיף 40א לחוק העונשין. בגזירת העונש המתאים לנאשם שלפניי יש מקום להתחשב בנסיבותיו האישיות אשר אינן קשורות בביצוע העבירה. נסיבות אלה נלמדות, בין היתר, מן האמור בתסקיר שירות המבחן, טיעוני הצדדים לעונש, עברו פלילי ודברי הנאשם בבית המשפט. בדרך זו חידד תיקון 113 לחוק העונשין את הצורך בהמשך נקיטת שיטת ענישה אינדיווידואלית, הבוחנת נסיבותיו של כל מקרה ואדם והמובא לדין (ע"פ 433/89 **אטיאס נ' מדינת ישראל**, פ"ד מג(4) 170; ע"פ 5106/99 **אבו ניג'מה נ' מדינת ישראל**, פ"ד נד(1) 350; רע"פ 3173/09 **פראגין נ' מדינת ישראל** (5.5.2009)).

תסקיר שירות המבחן

16. ביום 16.9.2020 הגיש שירות המבחן תסקיר, ממנו עולה כי הנאשם, רווק בן 22, שוכר דירה בגפו בקרבה למקום מגוריה של אחותו ועובד כשליח מזון. צוין כי הנאשם שיתף שיש לו חובות גבוהים והוא נדרש להחזיר הלוואות לבנקים. כמו כן, הוא חווה לאחרונה קשיים בריאותיים ונמצא בבדיקות ומעקב רפואי. הנאשם בעל השכלה של 10 שנות לימוד, במהלכן גילה קשיים לימודיים וקשיי התנהגות. הנאשם שיתף כי מגיל צעיר התחבר עם חברה שולית, שבה מצא שייכות וביטחון. בתקופת לימודיו בבית הספר הופנה הנאשם לעמותה שנותנת מענה לבני נוער בסיכון, והוצמדה לו חונכת בוגרת, עמה הוא נפגש עד היום, באופן סדיר ורציף ככל האפשר. הנאשם התגייס לשירות צבאי, אך גילה קשיים מול גורמי סמכות, ריצה עונש מאסר בכלא צבאי, ולאחר פחות משנה שוחרר בשל קשיי הסתגלות. הנאשם התאמן לאורך השנים בקרב מגע, ואף השתתף בתחרויות, עד שעבר תאונת אופנוע ונפצע ונפצע בכתפו.

הנאשם עבד במשך השנים בעבודות מזדמנות וגילה קשיי התמדה וקשיים מול מעסיקיו. לצד זאת, הנאשם דווח כי כיום הוא שומר על יציבות תעסוקתית כשליח, והציג בפני שירות המבחן מכתב המלצה ממעסיקו, לפיו הנאשם מגלה אחריות, מוסר עבודה גבוה, מתמודד במצבי לחץ ונראה כי מרוצים מתפקודו.

הוריו של הנאשם נפטרו כשהיה ילד, והוא הצעיר מבין חמשת אחיו (אחד מהם אחיו התאום). אחיו מתפקדים באופן יציב ותקין לאורך השנים. לאחר פטירת אביו, אחיו הבכור שימש כאפוטרופוס עליו ועל אחיו הנוספים, אשר התגוררו עמו ואצל סבתם לסירוגין. הנאשם תיאר קשר מיטיב עם סבתו ומסר כי כיום הוא תומך בה כלכלית.

הנאשם נעדר הרשעות קודמות ומאז ביצוע העבירה לא נפתחו נגדו תיקים חדשים.

במסגרת הליך המעצר, השתלב הנאשם בקבוצה טיפולית לעצורי בית בחסות שירות המבחן, שיתף פעולה

באופן יציב, נעזר בהתאם ליכולותיו ושמר על תנאיו המגבילים. הנאשם התמיד להגיע למפגשים הקבוצתיים, אך התקשה לשתף בפתיחות בקשייו ולהתמקם כמטופל בקבוצה.

בינואר 2020, התרשם שירות המבחן כי חלה הפחתה להישנות התנהגות אלימה ובעייתית מצד הנאשם, באופן שאפשר לשקול בחיוב הקלה בתנאיו המגבילים.

ברקע לעבירה, תיאר הנאשם היכרות שטחית עם הקטין, שהינו אחיו הצעיר של אחד מחבריו הקרובים. בנוסף, תיאר היכרות מצומצמת, אך ארוכת שנים עם המתלונן, אשר לתפיסתו התנכל לו מגיל צעיר בשכונה בה גדל. הנאשם שלל כל יוזמה או תכנון מצדו בהקשר לאירוע ההצתה, ותיאר עצמו כמי שנגרר אחרי הקטין. שירות המבחן התרשם כי הנאשם גילה קושי להעמיק בהתנהגותו הפוגענית ותוצאותיה, ושלל כוונה לפגוע ישירות במתלונן.

נוכח אופי העבירה ומכלול הפרמטרים שנבדקו, העריך שירות המבחן כי **הסיכון להתנהגות אלימה מצד הנאשם הנו נמוך ומידת החומרה של תוצאות האלימות, במידה ותתרחש, צפויה להיות נמוכה**. שירות המבחן העריך כי עיקר הסיכון במצבו של הנאשם קשור להשפעה חברתית, ונראה כי סביב מעצרו והסנקציות שננקטו נגדו, בכלל זה המחירים ששילם לאורך זמן ותרומת הקשר עם שירות המבחן, פחת כיום הסיכון להישנות התנהגות בעייתית ואלימה מצדו.

שירות המבחן התרשם כי חוויות המעצר, ההליך המשפטי והקשר הממושך עם שירות המבחן היוו גורם מרתיע ומציב גבול עבור הנאשם. צוינה ההתרשמות כי הנאשם יכול להיתרם מהמשך קשר טיפולי עם שירות המבחן, אך הוא מסר כי יתקשה להתמיד בהשתלבות בקבוצה נוספת, לנוכח קשייו הכלכליים וצורך שלו לעבוד ולכלכל את עצמו, זאת בנוסף לריצוי העונש. נוכח האמור, שירות המבחן לא בא בהמלצה להעמיד את הנאשם בצו מבחן.

שירות המבחן העריך כי עונש מאסר בכלא, והמפגש האינטנסיבי עם אוכלוסיית עוברי חוק בוגרים ממנו, עלול להוביל לנסיגה במצבו של הנאשם ולהעמקת קשרים שוליים. לפיכך, הומלץ לבחור בענישה קונקרטית ומוחשית בעלת אופי שיקומי, ולהטיל על הנאשם עונש מאסר לריצוי בעבודות שירות, לתקופה המורחבת המתאפשרת בחוק. שירות המבחן העריך כי עונש שכזה יוכל להיות בעל משמעות שיקומית תפקודית, וגם לאפשר לו המשך עבודה בחלק מהזמן, להתמודדות עם מצבו הכלכלי. צוין כי ככל שיוטל על הנאשם עונש מאסר בעבודות שירות לתקופה שמעל 6 חודשים, שירות המבחן ילווה אותו באופן פרטני, יתמוך בו בריצוי העונש ויעמיק בצרכיו השיקומיים.

חוות דעת הממונה על עבודות השירות

17. ביום 14.1.2021 התקבלה חוות דעת מטעם הממונה על עבודות השירות, לפיה הנאשם נמצא מתאים וכשיר לרצות עונש מאסר בדרך של עבודות שירות.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה

18. לחובת הנאשם יש לציין את חומרת העבירה שביצע, תוצאותיה ומדיניות הענישה עליה עמדתי לעיל. מכאן, יש להביא בכלל חשבון את שיקולי הרתעת היחיד והרבים, בעיקר נוכח הקלות שבה מבוצעות עבירות כגון זו בה הורשע הנאשם והנזק הפוטנציאלי הרב הגלום בהן, לרכוש ולנפש.

19. לזכות הנאשם הבאתי בחשבון את הודאתו במיוחס לו בכתב האישום שתוקן לקולה במסגרת הסדר דיוני, לקיחת האחריות על מעשיו, שיתוף הפעולה מצדו עם שירות המבחן, השתתפותו בהליך שיקום, נסיבות חייו, מצבו המשפחתי המורכב, האבדן שחוה בגיל כה צעיר בשלו גדל ללא תמיכה הורית, הבעת הצער והחרטה מצדו על מעשיו, גילו הצעיר בעת ביצוע העבירה (יליד 1998) עברו הפלילי הנקי והזמן השיפוטי שחסך.

התרשמתי מדברי הנאשם, כמו גם מתסקיר שירות המבחן ומדברי גב' הררי, כי הנאשם שואף לנהל אורח חיים נורמטיבי ותקין, שומר על יציבות תעסוקתית, מפרנס את עצמו ומקיים קשר זוגי. התרשמתי כי אירועי כתב האישום וההליכים שנלוו אליהם היוו נקודת מפנה בחייו של הנאשם, כאשר העובדה שמאז לא נפתחו כנגדו תיקים חדשים מחזקת מסקנה זו. נראה כי הנאשם הפנים את חומרת מעשיו, הכיר בטעותיו, קיבל אחריות על מעשיו וביטא צער וחרטה כנה.

20. ניכר כי הנאשם עבר הליך שיקום משמעותי, אשר תרם רבות לנאשם והביא להפחתת הסיכון להישנות ביצוע עבירות מצדו. עם זאת, הליך השיקום טרם מוצה. הנאשם חש מורתע מההליך הפלילי שננקט נגדו, דבר אשר בא לידי ביטוי, בין היתר, בשיתוף הפעולה המלא והמידי עם המשטרה, הקפדתו על תנאי שחרורו, שיתוף פעולה עם שירות המבחן ולקיחת אחריות על מעשיו, מבלי שבית המשפט נדרש לשמוע עדים. בשים לב לגילו הצעיר של הנאשם, עברו הנקי, נסיבותיו המשפחתיות וההערכה כי העבירות בוצעו על רקע קשריו החברתיים השליליים, נחה דעתי כי קיים חשש ממשי כי שליחת הנאשם למאסר מאחורי סורג ובריח יקטע את המשך שיקומו ויגביר את הסיכון התדרדרות מחודשת במצבו, דבר שיפגע לא רק בנאשם עצמו אלא באינטרס הציבורי לשקם את הנאשם ולהרחיקו מהישנות עבירות דומות.

21. מקרה זה מדגים את המתח שבין חומרת העבירות המצדיקות ככלל השתת מאסר בפועל מאחורי סורג ובריח, לבין נסיבותיו האישיות של הנאשם ונסיבות ביצוע העבירות, לצד רצונו להשתקם ולפתוח פרק חדש בחייו, הנוטים לכיוון הימנעות מהשתת מאסר בפועל, באופן שיגדע את מאמצי שיקומו.

22. כידוע, בהתאם לסעיף 40ד לחוק העונשין, רשאי בית המשפט לחרוג ממתחם העונש ההולם שנקבע ולגזור את עונשו של נאשם בהתאם לשיקולי שיקומו, אם מצא כי "הנאשם השתקם או כי יש סיכוי של ממש

שישתקם". לשם כך, נקבע כי יש להצביע על פוטנציאל שיקומי גבוה (ע"פ 1903/13 עיאשה נ' מדינת ישראל (14.7.2013); ע"פ 5146/14 עדי אורן נ' מדינת ישראל (05.02.15); ע"פ 4944/15 חסדי חן שרעבי נ' מדינת ישראל (04.02.2016)).

לעניין המקרים בהם ראוי לסטות ממתחם העונש ההולם משיקולי שיקום, קבעה כב' השופטת ד' ברק ארז, בדעת רוב, בע"פ 6637/17 אליזבת קרנדל נ' מדינת ישראל (18.04.2018), בין היתר, את הדברים הבאים:

"אכן, את סעיף 40ד(א) לחוק העונשין יש ליישם בזהירות. עם זאת, יש לתת לו משמעות מעשית. חשוב לשים לב כי המחוקק הקנה שיקול דעת רחב לבית המשפט ביישומו של הסעיף וכי נקודת המוצא בהפעלתו היא העדפתם של שיקולי שיקום (ראו: אורן גזל-אייל 'חריגה ממתחם העונש ההולם' ספר דורית ביניש 539, 546 (קרן אזולאי ואחרים עורכים, 2018) (להלן: גזל-אייל)). אכן, לא מתפוגגים מאליהם שיקולי ההלימה גם כאשר חלים שיקולי השיקום. אולם, יש להקפיד על כך שהבחירה בעונש לא תפגע באופן ממשי בסיכויי השיקום (שם, בעמ' 551-550). ... התנאי שמציב סעיף 40ד(א) לחוק העונשין לחריגה ממתחם העונש ההולם הוא קיומו של הליך שיקום שהסתיים או 'סיכוי של ממש [שהנאשם] ישתקם'. על מנת לעמוד בתנאי זה על הנאשם להציג עובדות וראיות לסיכויי השיקום, להבדיל מטענות בעלמא (יניב ואקי ויורם רבין 'הבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה: תמונת מצב והרהורים על העתיד לבוא' הפרקליט נב 446, 413 (התשע"ג); גזל-אייל, בעמ' 546). את התשתית העובדתית להוכחת סיכויי השיקום ניתן לגבש באמצעים ראייניים שונים, ובראשם התסקיר של שירות המבחן. באילו נסיבות יכיר בית המשפט בקיומו של סיכוי של ממש לשיקום באופן שיצדיק חריגה ממתחם העונש? עד כה לא ניתנה בפסיקה תשובה מחייבת וכוללת לשאלה זו, ומטבע הדברים יש להתחשב בכל מקרה על נסיבותיו. בקווים כלליים ניתן להצביע על כך שהפעלת הסמכות בסעיף 40ד אינה מוגבלת לעבירות קלות בלבד (ראו למשל: ע"פ 779/15 פלוני נ' מדינת ישראל (12.4.2015) (להלן: ע"פ 779/15); ע"פ 3381/16 אלקרינאוי נ' מדינת ישראל (10.7.2016) (להלן: עניין אלקרינאוי); ע"פ 5611/16 סלב נ' מדינת ישראל (14.9.2017) (להלן: עניין סלב); ע"פ 1288/17 מדינת ישראל נ' שנהר (3.10.2017) (להלן: עניין שנהר)). במקרים קודמים שבהם נדרש בית המשפט להעריך את סיכויי השיקום במסגרת סעיף 40ד לחוק העונשין הובאו בחשבון, בין היתר, השיקולים המרכזיים הבאים: המוטיבציה שהפגין האדם שהורשע להשתקם; הליך של גמילה מהתמכרות שהוא עובר; השתלבות מוצלחת בהליכים טיפוליים שונים; אינדיקציות לשינוי עמוק בהתנהגות ובדרך החשיבה; הבעת חרטה כנה על המעשים והפגנת אמפתיה כלפי נפגעי העבירה (ע"פ 7459/12 שיבר נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (20.6.2013); ע"פ 779/15, בפסקה 11; עניין אלקרינאוי, בפסקה 12; עניין סלב, בפסקאות 16-17; עניין שנהר, בפסקה 24). חשוב להבהיר: אין מדובר ברשימה ממצה של שיקולים, והתקיימותו של שיקול זה או אחר אינה מצדיקה בהכרח חריגה ממתחם העונש משיקולי שיקום. טעם עיקרי לכך הוא שחלק מהשיקולים שהוזכרו לעיל מובאים ברגיל בחשבון במסגרת קביעת העונש בתוך המתחם (ראו: סעיף 40יא לחוק העונשין). עם זאת, ומבלי לקבוע מסמרות, ניתן לציין ששילוב בין שינוי מהותי

בהתייחסות הרגשית לאירוע העבירה המתבטא בנטילת אחריות, כפרה והבעת אמפתיה לנפגעי העבירה לבין אינדיקציות אובייקטיביות לקיומו של תהליך שיקומי-טיפול מוצלח וחזרה לדרך הישר, עשוי להצביע על 'סיכוי של ממש לשיקום' כלשונו של סעיף 40ד(א). דברים אלה זוכים למשנה חיזוק מקום בו מדובר באדם צעיר נעדר עבר פלילי (עניין סלב, בפסקה 16)".

23. במקרה דנא, הצדדים תמימי דעים כי נסיבותיו של הנאשם מצדיקות חריגה לקולה ממתחם העונש ההולם בשל שיקולי שיקום, ועמדתם מקובלת עלי. כאמור, הנאשם שיתף פעולה באופן מלא עם שירות המבחן ועל פי התרשמותו, ניתן לומר שתהליך השיקום נושא פרי. לא נעלמה מעיני הסתייגות הנאשם להמשך שילוב בהליך הטיפול כפי שזה עולה מתסקיר שירות המבחן, אך הנאשם הבהיר בדבריו בבית המשפט כי הסתייגותו נבעה מהצורך לעבוד נוכח מצבו הכלכלי הקשה ולא מהיעדר נכונות להתמיד בהליך הטיפול. הנאשם שב והבהיר כי הוא מעוניין להשתלב בטיפול בחסות שירות המבחן, אך לא רצה לקחת על עצמו מחויבות שיתקשה לעמוד בה בשל צרכי פרנסתו. שוכנעתי כי הנאשם שואף לקיים אורח חיים נורמטיבי, שומר על יציבות תעסוקתית, מתקדם בעבודתו וזוכה לשבחים על תפקודו כפי שעלה ממכתב מאת מעסיקו הנזכר בתסקיר. בנוסף לכך, הנאשם מתגורר לבדו ומנהל את חייו באופן עצמאי. כפי שעלה מדברי ב"כ הנאשם, אחיו ואחיותיו של הנאשם מהווים עבורו מסגרת תומכת והנאשם מסתייע בהם. הנאשם הביע צער וחרטה, הפנים את חומרת מעשיו והתנער מהחברה השולית עמה התרועע.

24. נוכח העובדה שהעבירות בוצעו בהשפעת קשריו השוליים של הנאשם, מקובלת עלי עמדת שירות המבחן, לפיה חשיפת הנאשם לחברה שולית בין כתלי בית הסוהר עלולה לפגוע בדרכו השיקומית ולהסיטו מאורח החיים הנורמטיבי אותו מנהל כעת. על-כן, מצאתי לאמץ את המלצת שירות המבחן, אליה הצטרפה גם המאשימה, ולגזור על הנאשם עונש מאסר שירוצה בדרך של עבודות שירות.

25. לא נעלמו מעיני עמדת ב"כ הנאשם, לפיה ריצוי עבודות שירות יגבילו את יכולתו של הנאשם להמשיך בעבודתו במתוכנת הקיימת ולכלכל עצמו. עם זאת, בהינתן חומרת העבירה בנסיבות ביצועה והנזק הרב שהיה גלום בה, סבורני כי ענישה שכזו אכן נדרשת ולא ניתן להסתפק בענישה מותנית ושירות לתועלת הציבור. על כן, ענישה בדרך של עבודות שירות תמנע את חשיפתו של הנאשם לחברה שולית ותאפשר לו להמשיך במסלול החיים הנורמטיבי והמשקם בו החל לפסוע, תוך מתן מעטפת טיפולית על ידי שירות המבחן, ובד בבד תהווה ענישה המציבה גבולות לנאשם בשים לב לחומרת מעשיו.

נוכח כל האמור, מצאתי לאמץ את המלצת שירות המבחן, ועתירתה העונשית של המאשימה, ולגזור על הנאשם עבודות שירות לתקופה המקסימלית.

26. בגזירת הדין, הבאתי בחשבון את תקופת מעצרו של הנאשם מאחורי סורג ובריח במסגרת הליך זה, החל מיום 17.4.2019 ועד ליום 22.4.2019, שלאחריה שהה במעצר בין מוחלט החל מיום 22.4.2019 ועד ליום 6.6.2019, ולאחר מכן אושרו לו חלונות התאוררות. החל מיום 23.1.2020 ועד היום, שוהה הנאשם במעצר בין לילי, בין השעות 00:00 ועד 6:00.

בנסיבות אלה, אין מקום להורות על ניכוי תקופת מעצרו של הנאשם, בשל העובדה שמצאתי לחרוג ממתחם העונש ההולם ולהימנע מהטלת מאסר בפועל.

בעניין זה אפנה לפסיקת כב' הנשיא יוסף אלון בעפ"ג 1105-08-13 דנינו ואח' נ' מדינת ישראל (16.9.2013), שם קבע:

"אכן, בנוהג שבעולם כי שעה שבית משפט מטיל עונש מאסר בפועל ינוכו מתקופת המאסר ימים שריצה הנאשם במעצר, אלא אם כן הורה בית המשפט אחרת. נוהג זה איננו כה חד משמעי שעה שבית המשפט בוחר להטיל עונש של מאסר בעבודות שירות. זאת בראש ובראשונה מהטעם שמהותם של עבודות שירות בפועל שונה שוני רב ביותר מעונש מאסר המרוצה מאחורי סורג ובריוח ועל כן ההיקף המתבקש בין ימים שריצה נאשם במעצר לבין התקופה שעליו להמשיך ולרצות במאסר, איננו תקף, לפחות לא באותה המידה, ביחס למי שעונשו נגזר לעבודות שירות. אכן, גם עונש מאסר בעבודות שירות עונש מאסר הוא, ברמה המושגית והעקרונית, אולם ברור לכל כי המדובר בשני עונשים שמהותם בפועל שונה עד למאוד זה מזה".

27. כאמור, עונש דומה נגזר גם על הקטין בגין המעשים נשוא כתב האישום, והדבר מתיישב עם נסיבות ביצוע העבירה ונסיבותיהם של הנאשם והקטין. אמנם, הקטין הוא זה ששפך את הדלק וביצע את ההצתה בפועל, אך מאידך, וכפי שפורט לעיל, מדובר בעבירה שבוצעה בצוותא, כאשר ההחלטה להצית הייתה של הנאשם, וכאשר הוא היה שותף למעשים, בכך שמילא את בקבוק הדלק ובכך שנכח במקום במהלך ההצתה. כמו כן, יש להביא בחשבון את העובדה שהנאשם, בניגוד לקטין, היה בגיר בעת ביצוע המעשים, ומעשה ההצתה היה למעשה "סגירת חשבון" בינו לבין בעל הרכב על רקע התנכלות המתלונן לנאשם במשך תקופה. עוד יצוין כי בעניינו של הקטין לא בא שירות המבחן בהמלצה טיפולית בעניינו, והוא הביע עמדה נוקשה ביחס לרשויות והיעדר הבנה כלשהי בדבר נזקקותו לסיוע. ואילו, הנאשם עבר כבר כשרת דרך טיפולית ניכרת כפי שפורט לעיל. אשר על כן, סבורני כי התוצאה העונשית אליה הגעתי ביחס לנאשם עולה בקנה אחד גם עם עקרון אחדות הענישה ביחס לעונש שנגזר על הקטין, בהינתן הדומה והשונה ביניהם.

בהקשר זה, אפנה לע"פ 6999/09 איברהים שריתח נ' מדינת ישראל (4.5.2010), שם נקבע כך:

"עקרון אחדות הענישה הוא כלל חשוב הבא למנוע קיום הפלייה בין שווים או דומים, למען עשיית צדק עם נאשמים, ולצורך שמירת אימון הציבור בהליך הפלילי (ע"פ 9792/06 חמוד נ' מדינת ישראל, בפסקה 15 (1.4.2007)). משמעות הכלל היא שמקום בו מורשעים מספר נאשמים באותה פרשה, ומעשיהם דומים, אחריותם המשותפת תבוא בעיקרון לידי ביטוי בעונש דומה שיוטל עליהם (ע"פ 9937/01 חורב נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(6), 738, 752 (2004)). עם זאת, עקרון אחדות הענישה אינו חזות הכול ויכול שייסוג מפני עקרונות וערכים אחרים (ע"פ 6672/03 קמינסקי נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(2), 441, 447 (2003)). אין כלל אחדות

הענישה קובע - א-פריורי - כי דין אחד לכל העבריינים המורשעים באותו סוג של עבירות, ולא בהכרח ילמד בית-המשפט מהכרעת-הדין או מגזירת-הדין של אחד לגבי חברו ... כל מקרה והנסיבות המיוחדות שבצדו, לאמור: נסיבות העבירה ונסיבותיו האישיות של הנאשם' (ע"פ 5640/97 ריין נ' מדינת ישראל, פ"ד נג(2) 433, 470 (1999))."

28. אני מוצא להבהיר, למען ידע הנאשם, כי לצורך מימוש ושימור ההליך הטיפולי בעניינו, בצד מגבלות השימוש באמצעים שמקנה חוק העונשין, מצאתי לגזור עליו רכיבי ענישה באופן שיווצר הליך מבוקר ומתמשך במסגרתו יועמד הנאשם בפיקוח טיפולי ושיפוטי. בדרך זו ישמש ההליך הפלילי כמנוף לטיפול ולשיקום ביחד עם פיקוח המאפשר, בכל עת, דיון מחדש בעונשו של הנאשם. בשלב זה, העונש שייגזר על הנאשם יחרוג לקולה ממתחם הענישה הראוי והמקובל בעבירות מסוג אלו בהן הורשע. זאת, לאחר ששוכנעתי, כי במקרה זה מתקיימים התנאים אליהם כיוון סעיף 40ד(א) לחוק העונשין, המצדיקים סטייה ממתחם ענישה וגזירת דין שיביא לידי ביטוי סיכוי שיקום. עם זאת, מופנה הנאשם למתחמי הענישה שנקבעו בפסיקה, כפי שפורטו לעיל, על מנת שתובהר לו הענישה לה הוא צפוי, במידה ולא יתמיד בהליך הטיפולי ובענישה שאגזור עליו.

הטלת עונש מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות, תאפשר גם הטלת צו מבחן, כפי הסכמת הנאשם, אשר חשוב מבחינה טיפולית ואף יאפשר לבית המשפט לפקח על התמדתו בהליך השיקומי, ובמקרה של ביצוע עבירה נוספת או היעדר שיתוף פעולה עם שירות המבחן - לגזור את דינו מחדש.

29. כולי תקוה כי הנאשם ימשיך בהליך השיקום המוצלח עד כה, כפי שתואר על ידי שירות המבחן, וייקח בשתי ידיים, בלב שלם ובנפש חפצה, את ההזדמנות אשר ניתנה לו לשקם את דרכיו. אולם מוזהר הוא כי אם חלילה וחס יחזור הוא לבצע מעשי עבירה, ידיהם של אוכפי החוק לא תהיינה קלות עמו, וזאת מכיוון שהזדמנות שכזו, ככל הנראה, לא תחזור על עצמה.

העונש המושת על הנאשם

30. מכל הנתונים, הטעמים והשיקולים שפירטתי לעיל, מצאתי להשית על הנאשם את העונש הבא:

א. מאסר בפועל לתקופה של 9 חודשים (ללא כל ניכוי של ימי המעצר). תקופת המאסר תרוצה בדרך של עבודת שירות בהתאם לחוות דעת הממונה מיום 14.1.2021. מובהר לנאשם כי עליו לעדכן את משרד הממונה בכל שינוי אם יחול בכתובת מגוריו, וכי עליו לעמוד בתנאי הפיקוח. הנאשם מוזהר כי כל הפרה בתנאי עבודות השירות, יכולה ותביא להפקעת המנהלית ולריצוי העונש במתקן כליאה.

הובהר לנאשם כי מקום השמתו לריצוי עבודות השירות הינו במרכז הסחר מודיעין, שבשדרות הרכס 31, מודיעין. היות והמועד שנקבע לתחילת ריצוי עבודות השירות חלף, הנני קובע מועד נדחה

שבו יחל הנאשם לבצע את עבודות השירות, **וזאת ליום 18.4.2021**; אולם, הממונה יהא רשאי לשנות מועד זה בהתאם לצרכיו ולאילוץ. חובה על הנאשם להתייבב במועד זה לתחילת ריצוי עונשו במפקדת מחוז מרכז, או בכל מקום שיידרש בתיאום מראש עם המפקח האחראי שפרטיו מופיעים בחוות דעת הממונה.

ב. מאסר מותנה לתקופה של 7 חודשים. הנאשם יישא בעונש זה אם בתקופה של שלוש שנים מהיום (ובכפוף להוראות סעיף 52(ג) לחוק העונשין) יעבור על כל עבירת רכוש מסוג פשע.

ג. מאסר מותנה לתקופה של 4 חודשים. הנאשם יישא בעונש זה אם בתקופה של שלוש שנים מהיום (ובכפוף להוראות סעיף 52(ג) לחוק העונשין) יבצע כל עבירת רכוש מסוג עוון.

ד. צו מבחן לתקופה של 12 חודשים. הנאשם מוזהר כי חובה עליו לשתף פעולה עם שירות המבחן, ולפעול על פי הנחיותיו, ובכלל זאת לתן בדיקות שתן לגילוי שרידי סם ככל שיידרש. מובהר בזאת לנאשם כי באם לא יקיים צו זה, ניתן יהיה לחזור ולדון מחדש בשאלת העונש.

ה. פיצוי למתלונן בסך 5,000 ₪ אשר ישולם ב-12 תשלומים חודשיים שווים החל מיום 1.5.2021. אם לא ישולם תשלום כלשהו במועדו, תעמוד היתרה לפירעון מיידי. הפיצוי יועבר למתלונן על פי פרטים שתמסור המאשימה בתוך 30 יום.

31. המוצגים יושמדו/יחולטו/יושבו לבעליהם, לפי שיקול דעת המאשימה.

32. המזכירות תעביר העתק של גזר הדין לשירות המבחן ולממונה על עבודות שירות.

זכות ערעור לבית-המשפט העליון בתוך 45 ימים.

ניתן היום, כ"ו אדר תשפ"א, 10 מרץ 2021, במעמד הצדדים.